

De dwang van de vrouw

★★★★☆

CHARLOTTE DE SOMVIELE

Misleidende lichamen. Het zou het motto kunnen zijn van *WoWmen!*, het festival over gender en kunst dat tussen Internationale Vrouwendag en Equal Pay Day in het Kaaitheater loopt. Actrice Dolores Bouckaert en danseres Charlotte Vanden Eynde mogen dan wel tegen de veertig aanschurken, in hun kleurrijke plofjurkjes zien ze er nog steeds als ondeugende meisjes uit.

In *Deceptive bodies* voert het straffe tweetal een onderzoek naar de perceptie van het lichaam. Als levende speelgoedpoppen nemen ze elkaar onder de loep, testen de anders (pijn)grenzen en rijden elkaar als paradepaardjes op houten palletten over de scène. Wat een onschuldig spelletje lijkt, wordt al gauw een manipulatief en sensueel machtsduel. Vanden Eynde en Bouckaert proberen tot elkaars ware kern door te dringen, maar als ze zo in hun weinig verhullende negligees voor je staan, besef je dat een lichaam op scène nooit een neutrale drager is, maar altijd het resultaat van projectie: met haar blonde prinsessenhaar verbeeldt Vanden Eynde de lieflijke lolita, Bouckaert de ontembare femme fatale.

De grens tussen lichaam en suggestie wordt theateraal uitvergroot wanneer de dames zich tot het publiek wenden. Als koninginnen op hun troon, ingesnoerd door lappen stof, imiteren ze hysterische vrouwen uit de fotoreeks van dokter Charcot. Rond 1900 was histerie bij uitstek een theateraal fenomeen - Charcot stelde zijn patiëntes publiek tentoon - maar dan eentje met emancipatorische kracht. Voor vrouwen was het vaak de enige manier om uit hun korset en verveling te breken.

Met hun sobere aanpak hekelen Vanden Eynde en Bouckaert aangrijpend de dwang van de blik die nog steeds vooral op vrouwen rust. De theatraaliteit van hun verstilde poses blijkt geen wet van het theater alleen, maar van onze samenleving waarin we willens nillens allemaal een rolletje spelen.